

Alberto Barrera Tyszka

De verloren patiënten
van dokter Andrés Miranda

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

Uit het Spaans vertaald door Bart Peperkamp

Omslagontwerp Jan Martin Wilschut BNO/
Amsterdam Hotsprings

Omslagillustratie © Iona Wellman, Trevillion Images

Oorspronkelijke titel *La enfermedad*

© 2006 Alberto Barrera Tyszka en Editorial Anagrama S.A.

© 2013 Nederlandse vertaling Bart Peperkamp en

Uitgeverij Wereldbibliotheek bv

Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wereldbibliotheek.nl

ISBN 978 90 284 2500 2

e-boek 978 90 284 4035 7

Mariana heeft een blanke huid maar niet al te blank, niet zo blank dat ze alleen maar een vrouw met een witte huid zou zijn. Hij denkt daaraan terwijl hij naar haar kijkt, naakt onder de douche. Andrés heeft de deur dichtgedaan en is op de deksel van het toilet gaan zitten. Zij heeft hem nog niet gezien. De werkelijkheid is altijd anders wanneer iemand een bad neemt. Ze is alleen maar daar en laat zich verwennen door het water, alsof er niets anders meer bestaat, alsof de damp niet tijdelijk is, alsof de wereld niet zo dicht bij die kamer is, even dicht bij de hand als de handdoek. Noch de jaren noch de kinderen hebben haar minder begerenswaardig gemaakt. Voor hem niet tenminste. Sinds de door doctor Winnifred Cutler in 1986 uitgevoerde onderzoeken heeft de wetenschap geprobeerd de hartstocht te ontleden en heeft er uiteindelijk zelfs op gewezen dat wat men liefde noemt, de fysieke, ook een houdbaarheidsdatum heeft, niet langer dan zeven jaar kan duren. De ervaring van Andrés trekt zich niets aan van deze uitspraken. Hij kijkt naar Mariana en voelt in zijn binnenste een trilling, een spanning. De begeerte maakt gebruik van het lichaam maar heeft daar niet van te lijden. De begeerte krijgt geen rimpels; ze verandert, wordt omgevormd, maar kent geen leeftijd. Nu kijkt hij naar Mariana en begeert haar. Deze avond, neerslachtig en vermoeid als hij is, is de begeerte, na veertien jaar samen, nog ongeslagen. Hij houdt van haar. Hij houdt van haar smalle, tengere schouders. Hij houdt van haar lengte, haar huid, haar billen, haar voeten, haar geslacht. Hij is zo vaak in datzelfde lichaam geweest en toch wordt hij nog opgewonden als hij haar naakt ziet.

‘Hoe lang zit je hier al?’ vraagt ze wanneer ze hem eindelijk ontdekt.

Andrés geeft geen antwoord. Hij trekt haar naar zich toe,

pakt haar zachtjes het badlaken af, begint haar af te drogen.

‘Wat is er? Hoe ging het met je vader?’

Hij gaat als afwezig door, beweegt het laken over het lichaam van Mariana. Ze draait zich, bij zo veel stilte, ten slotte om, om hem recht en strak aan te kijken.

‘Hoe ging het?’ dringt ze aan.

‘Ik wil nu even niet praten,’ fluistert Andrés, zachtjes, voordat hij dichterbij haar gezicht komt, een kus zoekt. Alsof hij de woorden wil vermoorden. Ze uitvlakken. Met zijn lippen, ze ommuren.

Ze hebben in de badkamer de liefde bedreven. Onstui-mig. Als jongeren. Ze ging schrijlings op hem zitten, met haar rug naar hem toe. Andrés beet in haar nek, haar schouders. Ze hebben de liefde bedreven als katten. Ze kregen allebei een hevig orgasme en daarna bleven ze stil en hijgend liggen, alsof ieder lichaam even tijd nodig had om weer op zijn plek te komen. Ze gingen naar de kamer, gingen naakt languit op bed liggen en hebben met elkaar gepraat. Toen hij haar leerde kennen voelde Andrés niet echt iets bijzonders. Mariana evenmin. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Ook niet op het tweede, zelfs niet op het derde gezicht. Rond hen fladderde een aangenaam gevoel, een innerlijk gevoel van rijpheid dat groeide, totdat ze op een avond, tijdens een feestje in het huis van een vriendin, net als anders maar met een fles wijn te veel op, er genoeg van kregen om op de video naar een Russische film te kijken en ze samen naar een andere kamer gingen. Daar begonnen ze te praten, hun aantrekkingskracht te herkennen en, zonder goed te weten hoe, begonnen ze elkaar ook uit te kleden, tussen kussen en strelingen door. Ze drukten zich tegen elkaar aan, stevig. Ze hadden seks zoals twee lichamen die elkaar niet kennen gewoonlijk de eerste keer seks hebben, lichamen die hun eigen intimiteit nog niet hebben opgebouwd. Daarna bleven ze de hele avond lig-

gen praten, naakt op de granieten vloer. Dat is misschien wat ze zich het meest herinneren van die eerste keer: de kou van het graniet aan hun billen.

'Papa heeft kanker,' zegt Andrés.

De zin, hard, als uit één enkel stuk, valt ook op het bed. Gaat tussen hen beiden in liggen. Mariana is verbaasd, ha-pert. Ze weet niet hoe ze moet reageren.

'Het is longkanker.'

'Maar...'

'Er is niets aan te doen,' voegt Andrés eraan toe, met grote inspanning. Ieder woord doet hem verdriet, doet hem pijn, smaakt naar glas.

'Dat kan niet. Iets moeten we toch doen,' zegt ze, aangedaan, en ze beweegt haar naakte lichaam naar het lichaam van Andrés toe.

'Ze kunnen doen wat ze altijd doen. Chemotherapie, radiotherapie. Maar het is in het vierde stadium. Het is al uitgezaaid. Hij heeft metastases in de hersenen.'

'Mijn god!' kan Mariana nauwelijks uitbrengen, terwijl ze haar handen naar haar gezicht brengt en begint te snikken.

Andrés klampt zich aan haar vast. Ook hij had liever een andere term gezien, minder definitief, minder het einde aanduidend. Die struikeling van de ene t over de andere, die afgrond die de s'en oproepen in het woord metastases, maakt plotseling dat ze zich aan elkaar vastklemmen, zonder nog iets te kunnen uitbrengen, huilend.

Huilen is weinig literair: het heeft geen vorm.

'Ga je het hem zeggen?'

'Dat weet ik niet.'